

Sygn. akt II AKz w 2847/22

POSTANOWIENIE

Dnia 3 stycznia 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Apelacyjnego Gwidon Jaworski

Protokolant: Kamil Klupś

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach del. do Prokuratury Regionalnej w Katowicach Iwony Skrzypek

po rozpoznaniu w sprawie **W. P. (P.)**

skazanego za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i inne

na skutek zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 8 listopada 2022 roku, sygn. akt III Kow 1915/22

w przedmiocie odmowy udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenia skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia, przy uwzględnieniu treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że poczynione przez sąd penitencjarny ustalenia faktyczne i prawne są prawidłowe, a kwestionowanie rozstrzygnięcia zasadne.

Podkreślić w pierwszej kolejności należy, że stosownie do treści art. 77 § 1 k.k., skazanego na karę pozbawienia wolności sąd może warunkowo zwolnić z odbycia reszty kary tylko wówczas, gdy jego postawa, właściwości i warunki osobiste, okoliczności popełnienia przestępstwa oraz zachowanie po jego popełnieniu, uzasadniają przekonanie, że po zwolnieniu będzie on stosował się do orzeczonego środka probacyjnego i przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje wyrażony w kontestowanym orzeczeniu pogląd, iż w stosunku do W. P. brak jest podstaw do sformułowania pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej. Podkreślić trzeba, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej oceniane jest jedynie jako umiarkowane, wymieniony nie był nagradzany regulaminowo ani karany dyscyplinarnie. Rzeczoną karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie wyrażając zainteresowania opracowaniem Indywidualnego Programu Oddziaływania, co w istocie świadczy o niewielkim jego zaangażowaniu w proces resocjalizacji. Nie jest zatrudniony i nie czyni starań w tym

kierunku. Ukończył program readaptacji społecznej. Uwzględniając równocześnie przemawiające na niekorzyść skazanego okoliczności popełnienia przypisanych mu przestępstw czy wreszcie brak sprawdzenia w warunkach wolnościowych, zaaprobować należy wyrażony przez sąd penitencjarny pogląd, że skazany nie daje rękami przestrzegania porządku prawnego.

Nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, że Sąd a quo w procesie decyzyjnym uwzględnił tak okoliczności przemawiające na korzyść skazanego, jak i te negatywne, a prawidłowości tych ustaleń nie jest w stanie podważyć argumentacja zaprezentowana w wywiedzionym przez skazanego środku odwoławczym. Subiektywne przekonanie skazanego o jego pełnej resocjalizacji pozostaje bowiem w oczywistej opozycji do treści materiału dowodowego, a w szczególności opinii o skazanym wydanej przez Dyrektora Zakładu Karnego w K., który finalnie nie poparł wniosku W. P.. Eksponowana bowiem przez skarżącego okoliczność jego pozytywnego zachowania w warunkach zakładu karnego, nie stanowi wyłącznego czy nadrzędnego kryterium przy ustalaniu prognozy kryminologiczno-społecznej, zwłaszcza gdy dostrzeże się, że poprawne zachowanie stanowi jeden z zasadniczych obowiązków osoby pozbawionej wolności.

Reasumując, Sąd penitencjarny, wbrew wywodom skarżącego, dokonał prawidłowej oceny odnośnie braku podstaw do ustalenia istnienia pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, natomiast wniesiony przez skazanego środek odwoławczy stanowi jedynie polemikę z treścią zaskarżonego orzeczenia, nie zawierając przy tym argumentów, które mogły podważać którekolwiek z zaprezentowanych przez Sąd I instancji ustaleń i ocen. Tym samym brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w postulowanym przez skarżącego kierunku.

Z uwagi na fakt, że skazany przebywa w zakładzie karnym, Sąd uznał, iż uiszczenie przez niego wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym byłoby zbyt uciążliwe, a wręcz niemożliwe. Z tego względu Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. zwolnił skazanego w całości od ich zapłaty, określając jednocześnie, że ponosi je Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć skazanemu z pouczeniem o prawomocności;

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 3 stycznia 2023 roku